

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)

7. juni 2023 *

»Regler for institutionerne – regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Parlamentets medlemmer – assistentgodtgørelser – inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb – rimelig frist – bevisbyrde – ret til at blive hørt – beskyttelse af personoplysninger – artikel 9 i forordning (EU) 2018/1725 – vedtægtens artikel 26«

I sag T-309/21,

TC ved advokat D. Aukštuolytė,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved M. Ecker og S. Toliušis, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RET TEN (Fjerde Udvidede Afdeling),

sammensat under rådslagningen af afdelingsformanden, S. Gervasoni, og dommerne L. Madise, P. Nihoul (refererende dommer), R. Frendo og J. Martín y Pérez de Nanclares,

justitssekretær: fuldmægtig R. Ūkelytė,

på grundlag af retsforhandlingernes skriftlige del,

efter retsmødet den 30. november 2022,

afsagt følgende

* Processprog: litauisk.

Dom

- 1 Ved stævning af 24. maj 2021 har sagsøgeren, TC, i henhold til artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af for det første Europa-Parlamentets generalsekretærs afgørelse af 16. marts 2021 om en fordring i forhold til sagsøgeren på 78 838,21 EUR, som var blevet uberettiget udbetalt i form af assistentgodtgørelse, og om påbud om tilbagebetaling heraf (herefter »den anfægtede afgørelse«), og for det andet debetnota nr. 7010000523 af 31. marts 2021 (herefter »debetnotaen«).

I. Tvistens baggrund og de faktiske omstændigheder efter anlæggelsen af søgsmålet

A. Sagens baggrund

- 2 Sagsøgeren har været medlem af Parlamentet siden den [fortroligt]¹.
- 3 Den 22. maj 2015 indgik Parlamentet i henhold til artikel 5a i ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte (herefter »ansættelsesvilkårene«) med A en kontrakt som fuldtidsansat akkrediteret parlamentarisk assistent (herefter »den akkrediterede parlamentariske assistent«) i Bruxelles (Belgien) som assistent for sagsøgeren indtil udløbet af den syvende valgperiode.
- 4 Eftersom kvaliteten af den akkrediterede parlamentariske assistents arbejde forringedes fra december 2015, anmodede sagsøgeren den 25. februar 2016 Parlamentets ansættelsesmyndighed (herefter »ansættelsesmyndigheden«) om at opsig kontrakten som akkrediteret parlamentarisk assistent af forskellige grunde, herunder tab af tillid, bl.a. fravær uden gyldig grund og manglende overholdelse af reglerne for tilladelse til at udøve ekstern virksomhed.
- 5 I henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 139, stk. 3a, afholdtes den 31. maj 2016 en forligsprocedure med den akkrediterede parlamentariske assistent.
- 6 Den 15. juni 2016 blev det fastslået, at forligsproceduren var slået fejl.
- 7 Ved skrivelse af 24. juni 2016 meddelte ansættelsesmyndigheden den akkrediterede parlamentariske assistent afgørelsen om at opsig assistentkontrakten i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 139, stk. 1, litra d), som følge af brud på tillidsforholdet, idet han ikke havde overholdt reglerne for tilladelse til at udøve ekstern virksomhed. Som følge af bl.a. sygeorlov blev opsigelsesvarslet forlænget flere gange, hvorfor den akkrediterede parlamentariske assistents kontrakt først ophørte den 22. november 2016.
- 8 Den 14. april 2017 anlagde den akkrediterede parlamentariske assistent et annulationssøgsmål ved Retten til prøvelse af afgørelsen af 24. juni 2016.
- 9 Ved dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140, præmis 35-45), annullerede Retten Parlamentets afgørelse af 24. juni 2016. Retten fastslog nemlig, at det fremgik af sagsakterne, at sagsøgeren ikke blot havde kendskab til den akkrediterede parlamentariske assistents eksterne virksomhed, men at han desuden havde taget direkte initiativ hertil. Retten fastslog, at den af ansættelsesmyndigheden anførte begrundelse for afgørelsen om opsigelse, dvs. brud på tillidsforholdet, ikke forekom sandsynlig. Retten anførte, at ansættelsesmyndigheden

¹ – Fortrolige oplysninger udeladt.

således havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at efterkomme den anmodning om opsigelse af den akkrediterede parlamentariske assistents kontrakt, som sagsøgeren havde fremsat af denne grund. Sagsøgeren var ikke part i denne sag.

- 10 Det fremgår af nævnte doms præmis 32, at den eksterne virksomhed, som den akkrediterede parlamentariske assistent jævnligt udøvede, ifølge Rettens oplysninger, som Parlamentet ikke bestred, var følgende:
 - »for det første, indgivelse af ansøgninger om politisk asyl til russiske, franske, schweiziske og andorranske myndigheder med henblik på at gøre det muligt for [sagsøgeren] at unddrage sig en straf på fire års fængsel, som blev idømt i [fortroligt], heriblandt en appel til prøvelse af en afgørelse om afslag på asyl vedrørende sidstnævnte, med hensyn til hvilken [den akkrediterede parlamentariske assistent] bl.a. [anførte] at have fået fuldmagt af [sagsøgeren]
 - for det andet, opsøgning og repræsentation af statsborgere [fortroligt], som er pensionerede eller modtager mindsteløn, i forbindelse med tvister ved retsinstanser [fortroligt], med henblik på at fremstille [sagsøgeren] som en »forsvarer af menneskerettighederne« og således vanskeliggøre en fængsling af ham
 - for det tredje, repræsentation af [sagsøgeren] over for den europæiske ombudsmand, De Forenede Nationers menneskerettighedskomité og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sager angående [ham] vedrørende, for det første, bl.a. anfægtelsen af anmodningen om ophævelse af den parlamentariske immunitet indgivet af myndighederne [fortroligt], efter den fængselsstraf, som [sagsøgeren] blev idømt i [fortroligt], og, for det andet, anfægtelsen af en husarrest, som blev foranstaltet af de retslige myndigheder [fortroligt] efter en straffesag indledt mod [sagsøgeren] for korruption«.
- 11 Ved skrivelse af 8. juni 2020, som var affattet på engelsk og blev sendt ved e-mail af 30. juli 2020 efter et første, mislykket forsøg på forkyndelse af 22. juni 2020, og ved skrivelse af 3. september 2020, som var affattet på litauisk og blev sendt ved e-mail af 4. september 2020, underrettede Parlamentets generalsekretær sagsøgeren om indledningen af proceduren for tilbagesøgning af uberettiget udbetalte beløb i henhold til artikel 68 i Parlamentets præsidiums afgørelse af 19. maj og 9. juli 2008 om gennemførelsesbestemmelser til statuten for Parlamentets medlemmer (EUT 2009, C 159, s. 1, herefter »gennemførelsesbestemmelserne«) for i alt 78 838,21 EUR vedrørende den assistance, som den akkrediterede parlamentariske assistent havde ydet sagsøgeren. Ved samme skrivelse blev sagsøgeren i overensstemmelse med gennemførelsesbestemmelsernes artikel 68, stk. 2, anmodet om inden for to måneder at fremsætte bemærkninger og beviser med henblik på at tilbagevise Parlamentets foreløbige konklusioner om den eksterne virksomhed, som den akkrediterede parlamentariske assistent havde udøvet, som han havde kendskab, og som var udøvet under hans ledelse fra den 22. maj 2015 til den 22. november 2016, og at føre bevis for, at den akkrediterede parlamentariske assistent i denne periode faktisk havde udøvet funktioner som akkrediteret parlamentarisk assistent.
- 12 Af et bilag til skrivelsen af 3. september 2020 fremgik en kopi af dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140), og opgørelsen af de beløb, som Parlamentet havde betalt den akkrediterede parlamentariske assistent. Denne opgørelse var udformet således: For 2015, 35 003,84 EUR i vederlag og sociale omkostninger og 1 369,60 EUR i rejseudgifter, og for 2016, 42 025,57 EUR i vederlag og sociale omkostninger og 439,20 EUR i rejseudgifter.

- 13 Ved e-mail af 4. august 2020 anmode sagsøgeren Parlamentet om at tilsende ham følgende:
- den akkrediterede parlamentariske assistents personlige aktmappe (alle dokumenter vedrørende hans ansættelse og arbejde), herunder oplysninger om, hvor mange gange Parlamentet var blevet anmodet om at beskytte denne akkrediterede parlamentariske assistent, og oplysninger om hans fremmøde (oplysninger fra hans adgangskort til Parlamentet)
 - kopi af den korrespondance, som sagsøgeren havde udvekslet med Parlamentets repræsentanter vedrørende den akkrediterede parlamentariske assistents arbejde
 - de fuldstændige sagsakter i den sag, der gav anledning til dom 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140).
- 14 Den 22. september 2020 gentog sagsøgeren denne anmodning til Parlamentet og anmodede endvidere dette om protokollen fra forligsproceduren mellem ham selv og den akkrediterede parlamentariske assistent på litauisk samt en kopi af »alle e-mails fra 2015, 2016 og 2019«.
- 15 Ved e-mail af 27. oktober 2020 tilsendte Parlamentet sagsøgeren forskellige dokumenter vedrørende ophøret af den akkrediterede parlamentariske assistents kontrakt.
- 16 Ved e-mail af 29. oktober 2020 tilstillede sagsøgeren Parlamentet sine foreløbige bemærkninger og et vist antal dokumenter, idet han understregede, at han endnu ikke havde modtaget alle dokumenter og detaljerede oplysninger vedrørende den akkrediterede parlamentariske assistents ansættelsesperiode fra Parlamentet, og at han endnu ikke havde kunnet gennemgå de få oplysninger, som han var blevet forelagt ved e-mailen af 27. oktober 2020. Han anmodede følgelig om at måtte meddele andre oplysninger og beviser på et senere tidspunkt.
- 17 Ved e-mail af 20. november 2020 anmodede sagsøgeren atter Parlamentet om de oplysninger, som han havde anmodet om ved sine e-mails af 4. august og 22. september 2020, navnlig oplysninger vedrørende den akkrediterede parlamentariske assistents adgang til Parlamentet og kopi af e-mails fra 2015, 2016 og 2019.
- 18 Ved e-mail af 24. november 2020 tilsendte sagsøgeren Parlamentet bemærkninger og beviser, som supplerede dem, han havde tilstillet Parlamentet den 29. oktober samme år.
- 19 Ved e-mail af 27. november 2020 meddelte Parlamentets generaldirektør for økonomi (herefter »generaldirektøren for økonomi«) sagsøgeren, at hans frist til at fremsætte bemærkninger og beviser inden for rammerne af den tilbagesøgningsprocedure, der er reguleret ved gennemførelsesbestemmelsernes artikel 68, var udløbet den 4. november samme år, men at han, hvis han ønskede at få kendskab til oplysninger om den akkrediterede parlamentariske assistent, kunne henvende sig til to personer, hvis e-mailadresser han fik, uden at disse anmodninger ville påvirke nævnte procedure.
- 20 Ved e-mail tilsendt Parlamentet den 1. december 2020 bestred sagsøgeren konklusionerne i e-mailen af 27. november 2020. Han tilstillede endvidere de i denne e-mail omtalte personer sine anmodninger om dokumenter.
- 21 Ved skrivelse af 8. januar 2021 fremsendte generaldirektøren for økonomi protokollen vedrørende forligsproceduren på litauisk til sagsøgeren, men nægtede ham aktindsigt i de øvrige ønskede dokumenter.

- 22 Generaldirektøren for økonomi anførte, at sagsøgerens frist til at fremsætte sine bemærkninger var udløbet den 4. november 2020, uden at han havde anmodet om forlængelse af fristen, og indrømmede ham endvidere en frist på 15 dage til at fremkomme med supplerende bemærkninger.
- 23 Den 21. januar 2021 fremsatte sagsøgeren supplerende bemærkninger til Parlamentet.
- 24 Ved den anfægtede afgørelse fastslog Parlamentets generalsekretær, at denne institution uberettiget havde afholdt 78 838,21 EUR i forbindelse med den akkrediterede parlamentariske assistents ansættelse i perioden fra den 22. maj 2015 til den 22. november 2016, og at beløbet skulle tilbagesøges fra sagsøgeren i henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 68, stk. 1.
- 25 Den 31. marts 2021 udstedte generaldirektøren for økonomi som anvisningsberettiget debetnotaen, hvorved der anordnedes tilbagesøgning af et beløb på 78 838,21 EUR fra sagsøgeren, og denne blev anmodet om at betale beløbet senest den 30. maj 2021.
- 26 Samme sag meddelte generaldirektøren for økonomi sagsøgeren den anfægtede afgørelse og debetnotaen.

B. De faktiske omstændigheder efter anlæggelsen af nærværende søgsmål

- 27 Efter en kontrol i forbindelse med nærværende sag ses det, at Parlamentet i marts 2016 havde besluttet at suspendere betalingen af vederlag og rejseudgifter til den akkrediterede parlamentariske assistent fra den 1. april 2016.
- 28 Følgelig besluttede Parlamentets generalsekretær den 8. november 2022 at tilbagekalde den anfægtede afgørelse med tilbagevirkende kraft, for så vidt som denne afgørelse for perioden fra den 1. april til den 22. november 2016 anordnede tilbagesøgning af et beløb på 27 644,47 EUR for vederlag og sociale omkostninger og et beløb på 439,20 EUR for rejseudgifter, dvs. i alt 28 083,67 EUR (herefter »afgørelsen af 8. november 2022«). Den 15. november 2022 udstedtes en kreditnota med nr. 7120000068 for samme beløb.
- 29 Den 15. november 2022 forkyndte generaldirektøren for økonomi afgørelsen af 8. november 2022 og kreditnota nr. 7120000068 for sagsøgeren.

II. Retsforhandlinger og parternes påstande

- 30 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
 - Debetnotaen annulleres.
 - Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
 - B og C høres som vidner.

- 31 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
 - Anmodningen om bevisoptagelse forkastes.
- 32 Ved særskilt processkrift af 16. november 2022 har Parlamentet i henhold til artikel 130, stk. 2, i Rettens procesreglement nedlagt følgende påstande:
- Det fastslås, at en del af søgsmålet er blevet uden genstand, og at det er uforment at træffe afgørelse om den del af den anfægtede afgørelse, der er blevet tilbagekaldt, for så vidt som det fandtes, at Parlamentet uberettiget havde udbetalt et beløb på 27 644,47 EUR for vederlag og sociale omkostninger og på 439,20 EUR for rejseudgifter til den akkrediterede parlamentariske assistent for perioden fra 1. april til den 22. november 2016, og for så vidt som disse beløb var anordnet tilbagesøgt.
 - Hver part bærer sine egne omkostninger med hensyn til den del af tvisten, der er blevet uden genstand.
- 33 På Rettens opfordring har sagsøgeren fremsat sine bemærkninger til denne anmodning i retsmødet den 30. november 2022.
- 34 Den 22. november 2022 har sagsøgeren tilsendt Retten B's skriftlige vidneudsagn indhentet den 18. november samme år.
- 35 I retsmødet har Parlamentet gjort gældende, at dette nye bevis skal afvises, eftersom det i strid med kravene i procesreglementets artikel 85, stk. 3, er blevet fremlagt efter udvekslingen af processkrifter, uden at sagsøgeren har givet en begrundelse for denne sene fremlæggelse.

III. Retlige bemærkninger

A. Søgsmålet, om det er delvist uforment at træffe afgørelse

- 36 Som det fremgår af præmis 32 ovenfor, har Parlamentet nedlagt påstand om, at Retten fastslår, at søgsmålet er blevet uden genstand, og at det er uforment at træffe afgørelse om den anfægtede afgørelses lovlighed, for så vidt som afgørelsen vedrører de vederlag, sociale omkostninger og rejseudgifter, som den akkrediterede parlamentariske assistent fik udbetalt i perioden fra den 1. april til den 22. november 2016, for i alt 28 083,67 EUR.
- 37 I retsmødet har sagsøgeren anført, at de beløb, der er indikeret i afgørelsen af 8. november 2022, ikke understøttes af noget bevis, og har anmodet Retten om at træffe afgørelse om lovligheden af den anfægtede afgørelse som helhed.

- 38 Det skal i denne henseende bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at sagens genstand som søgsmålsinteressen skal bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes uforment at træffe afgørelse, hvilket forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan bibringe parten en fordel (jf. dom af 7.6.2007, Wunenburger mod Kommissionen, C-362/05 P, EU:C:2007:322, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).
- 39 En tvist kan bl.a. blive uden genstand som følge af, at den anfægtede retsakt er blevet tilbagekaldt eller erstattet af en anden retsakt under sagens behandling (jf. kendelse af 12.1.2011, Terezakis mod Kommissionen, T-411/09, EU:T:2011:4, præmis 15 og den deri nævnte retspraksis).
- 40 Som følge af afgørelsen af 8. november 2022 skal det i det foreliggende tilfælde fastslås, at sagen er blevet uden genstand, for så vidt som søgsmålet tilsigtede annullation af den anfægtede afgørelse og debetnotaen, i det omfang disse akter pålagde sagsøgeren at tilbagebetale 28 083,67 EUR for vederlag, sociale omkostninger og rejseudgifter til fordel for den akkrediterede parlamentariske assistent i perioden fra den 1. april til den 22. november 2016.
- 41 I denne henseende er den omstændighed, at de beløb, der er indikeret i afgørelsen af 8. november 2022, ikke understøttes af beviser, uden betydning.
- 42 Det skal dermed fastslås, at annullationssøgsmålet er blevet uden genstand i det ovenfor beskrevne omfang, og at det er uforment at træffe afgørelse om lovligheden af den anfægtede afgørelse og debetnotaen.

B. Den øvrige del af annullationssøgsmålet

- 43 Sagsøgeren har fremsat fem anbringender, som vedrører følgende:
- tilsidesættelse af det princip om overholdelse af en rimelig frist, som er fastsat i artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder
 - tilsidesættelse af retten til at blive hørt, retten til aktindsigt og begrundelsespligten, således som disse er fastsat i artikel 41, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder
 - et urigtigt skøn og tilsidesættelse af begrundelsespligten, for så vidt som Parlamentet ikke tog hensyn til de oplysninger, som sagsøgeren afgav som svar på skrivelsen af 3. september 2020 i sine bemærkninger af 29. oktober og 24. november 2020 samt 21. januar 2021
 - tilsidesættelse af begrundelsespligten hvad angår fastsættelsen af det beløb, der skal tilbagesøges
 - det forhold, at bilag A.3 – A.21, som sagsøgeren har fremlagt, godtgør, at den akkrediterede parlamentariske assistent i modsætning til, hvad der fremgår af den anfægtede afgørelse, udøvede sine opgaver som parlamentarisk assistent indtil den 15. december 2015.
- 44 Inden disse anbringender undersøges, redegøres for reglerne om afholdelse af udgifterne til parlamentariske assistenter og om tilbagesøgning af uberettiget udbetalte beløb hertil.

1. Reglerne om afholdelse af udgifterne til parlamentariske assistenter og om tilbagesøgning af uberettiget udbetalte beløb hertil

- 45 I henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 33 har medlemmerne ret til at ansætte personlige medarbejdere, som de frit kan vælge.
- 46 Det fremgår af samme bestemmelse, at Parlamentet godtgør de udgifter, der faktisk er afholdt, og som udelukkende hidrører fra ansættelsen af en eller flere assistenter i henhold til gennemførelsesbestemmelserne, idet kun udgifter til assistance, som er nødvendig for og direkte forbundet med medlemmernes udøvelse af deres mandat, godtgøres.
- 47 I gennemførelsesbestemmelsernes artikel 62 præciseres det, at de beløb, der udbetales i henhold hertil, udelukkende er forbeholdt finansieringen af aktiviteter, der er forbundet med udøvelsen af medlemmernes mandat, og ikke kan anvendes til dækning af personlige udgifter eller til finansiering af støtte eller gaver af politisk karakter.
- 48 Gennemførelsesbestemmelsernes artikel 68 bestemmer, at ethvert beløb, der fejlagtigt er udbetalt i henhold hertil, kræves tilbagebetalt, og at Parlamentets generalsekretær giver pålæg om inddrivelse af sådanne beløb fra det pågældende medlem efter at have hørt medlemmet.
- 49 Retten har af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 33, hvis indhold er beskrevet i præmis 45 og 46 ovenfor, udledt, at definitionen af begrebet parlamentarisk assistance ikke henhørte under medlemmernes skøn (jf. i denne retning dom af 14.7.2021, Rochefort mod Parlamentet, T-171/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:438, præmis 45, og af 8.9.2021, Griesbeck mod Parlamentet, T-10/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:542, præmis 39).
- 50 Ifølge Retten følger heraf, at det pågældende medlem skal godtgøre, at assistenterne reelt har leveret ydelserne til Parlamentet (jf. i denne retning dom af 8.9.2021, Griesbeck mod Parlamentet, T-10/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:542, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 51 I tilfælde af en kontrol af anvendelsen af udgifter til parlamentarisk assistance skal det pågældende medlem således kunne bevise, at de modtagne beløb er blevet brugt til at dække de udgifter, der faktisk er afholdt, og som udelukkende hidrører fra ansættelsen af en eller flere assistenter, således som det foreskrives i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 33 (dom af 14.7.2021, Rochefort mod Parlamentet, T-171/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:438, præmis 47; jf. ligeledes dom af 8.9.2021, Griesbeck mod Parlamentet, T-10/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:542, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 52 I denne forbindelse skal medlemmet således bl.a. fremlægge dokumentation vedrørende den akkrediterede parlamentariske assistents aktiviteter og dermed opbevare denne dokumentation, selv om en forpligtelse hertil ikke følger udtrykkeligt af EU-retten (jf. i denne retning dom af 14.7.2021, Rochefort mod Parlamentet, T-171/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:438, præmis 47, og af 8.9.2021, Griesbeck mod Parlamentet, T-10/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:542, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 53 Rettens praksis er bekræftet af Domstolen, hvoraf fremgår, at det tilkommer de medlemmer, som anmoder om, at Parlamentet yder økonomisk godtgørelse for udgifter til assistance fra personlige medarbejdere, at føre bevis for, at disse udgifter faktisk er afholdt og svarer til assistance, som er nødvendig for og direkte forbundet med udøvelsen af mandatet. Et sådant medlem skal således

som svar på en anmodning herom fra Parlamentets kompetente myndighed fremlægge alle de beviser, som vedkommende råder over, der kan godtgøre, at vedkommendes assistents arbejde faktisk er blevet udført, samt arbejdets forbindelse med udøvelsen vedkommendes mandat (jf. i denne retning kendelse af 21.3.2019, Gollnisch mod Parlamentet, C-330/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:240, præmis 63, 64 og 88, og af 21.5.2019, Le Pen mod Parlamentet, C-525/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:435, præmis 37 og 82 og den deri nævnte retspraksis).

2. Det første anbringende om en tilsidesættelse af princippet om overholdelse af en rimelig frist

- 54 Med det første anbringende har sagsøgeren bl.a. gjort gældende, at Parlamentet ved vedtagelsen af den anfægtede afgørelse tilsidesatte princippet om overholdelse af en rimelig frist, som er fastsat i artikel 41, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder, og som er sikret ved artikel 98, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT 2018, L 193, s. 1, herefter »finansforordningen«).
- 55 I det foreliggende tilfælde følger overskridelsen af en rimelig frist af den omstændighed, at Parlamentet støttede den anfægtede afgørelse på oplysninger fra den sag, der gav anledning til dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140), i hvilken stævningen blev indgivet den 14. april 2017. Først den 30. juli eller den 3. september 2020, dvs. mere end tre år senere, anmodede Parlamentet ham om at fremsætte bemærkninger til den påtænkte tilbagesøgning.
- 56 Parlamentet har bestridt denne argumentation.
- 57 Det skal i denne henseende bemærkes, at det bestemmes i artikel 41, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder, at enhver har ret til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer. I denne bestemmelse fastsættes således princippet om overholdelse af en rimelig frist, som er en integreret del af retten til en god forvaltning.
- 58 Det følger af retspraksis, at overholdelsen af en rimelig frist er påkrævet i alle tilfælde, hvor retssikkerhedsprincippet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, når der ikke er fastsat bestemmelser herom, er til hinder for, at EU-institutionerne og fysiske eller juridiske personer kan handle uden tidsmæssige grænser og derved bl.a. risikere, at allerede opnåede rettigheder bringes i fare (dom af 5.10.2004, Eagle m.fl. mod Kommissionen, T-144/02, EU:T:2004:290, præmis 57; jf. ligeledes dom af 12.7.2012, Kommissionen mod Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis). Når forvaltningen handler inden for den frist, som specifikt er fastsat for denne ved lov, kan det ikke gyldigt gøres gældende, at de krav, der følger af retten til at få sin sag behandlet inden for en rimelig frist, som er fastsat i artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder, er blevet tilsidesat.
- 59 Det skal bemærkes, at den lovgivning, som gik forud for den, der finder anvendelse i den foreliggende sag, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT 2012, L 298, s. 1) og

Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 af 29. oktober 2012 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT 2012, L 362, s. 1), ikke indeholdt bestemmelser om fastsættelse af en frist for at tilsende debitor en debetnota.

- 60 I dom af 14. juni 2016, Marchiani mod Parlamentet (C-566/14 P, EU:C:2016:437), anvendte Domstolen derfor princippet om overholdelse af en rimelig frist med henblik på at vurdere, hvor lang tid det tog at sende debetnotaen til debitor.
- 61 Lovgivningen er imidlertid blevet ændret efter denne dom ved indførelsen af bestemmelserne i finansforordningens artikel 98, stk. 2, andet afsnit, hvori følgende nu foreskrives:
- »Den anvisningsberettigede sender debetnotaen umiddelbart efter, at fordringen er fastlagt, og senest inden for en frist på fem år regnet fra det tidspunkt, hvor EU-institutionen under normale omstændigheder kunne gøre sin fordring gældende. Denne frist gælder ikke, hvis den ansvarlige anvisningsberettigede fastlægger, at forsinkelsen på trods af EU-institutionens indsats skyldes debtors adfærd.«
- 62 Eftersom der er vedtaget en sådan bestemmelse, er det i modsætning til, hvad sagsøgeren med urette har gjort gældende, ikke længere nødvendigt at anvende princippet om overholdelse af en rimelig frist med henblik på at vurdere den frist, inden for hvilken han fik tilsendt debetnotaen. Det skal derimod undersøges, om Parlamentet i henhold til denne bestemmelse tilstillede sagsøgeren debetnotaen for det første umiddelbart efter, at fordringen var fastlagt, og for det andet inden for fem år regnet fra det tidspunkt, hvor EU-institutionen kunne gøre sin fordring gældende.
- 63 Med hensyn til den første frist skal det bemærkes, at sagsøgeren fik tilsendt debetnotaen den 31. marts 2021, mens Parlamentet havde fastlagt fordringen den 16. marts samme år i den anfægtede afgørelse. På denne baggrund kan det fastslås, at sagsøgeren fik tilsendt debetnotaen umiddelbart efter, at fordringen var fastlagt, i overensstemmelse med finansforordningens artikel 98, stk. 2, andet afsnit.
- 64 Med hensyn til den anden frist skal det bemærkes, at parterne ikke er enige om, hvornår Parlamentet kunne gøre sin fordring gældende som omhandlet i finansforordningens artikel 98, stk. 2, andet afsnit. Sagsøgeren har anført, at dette tidspunkt er sammenfaldende med den akkrediterede parlamentariske assistents indlevering af stævningen i den sag, der gav anledning til dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140), dvs. den 14. april 2017, mens Parlamentet har anført, at det først kunne gøre sin fordring gældende fra afsigelsen af dommen i denne sag, dvs. den 7. marts 2019.
- 65 Eftersom debetnotaen blev tilsendt sagsøgeren den 31. marts 2021, skal det fastslås, at uanset hvornår den frist, der er fastsat i finansforordningens artikel 98, stk. 2, andet afsnit, begynder at løbe – fra indleveringen af stævningen i den sag, der gav anledning til dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140), dvs. den 14. april 2017, eller afsigelsen af denne dom – har Parlamentet overholdt fristen i denne bestemmelse.
- 66 Dermed skal sagsøgerens argument og det første anbringende i det hele forkastes som ugrundede.

3. Det andet anbringende om en tilsidesættelse af retten til at blive hørt, retten til aktindsigt og begrundelsespligten, således som disse er fastsat i artikel 41, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder.

- 67 Sagsøgeren har gjort gældende, at Parlamentet har tilsidesat hans ret til at blive hørt og ret til aktindsigt, som er fastsat i artikel 41, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, eftersom det i den anfægtede afgørelse henviste til konklusionerne i dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140), uden at meddele ham de beviser, navnlig en note af 9. maj 2016 fra den akkrediterede parlamentariske assistent, som understøttede disse konklusioner.
- 68 Sagsøgeren har i denne henseende fremhævet, at han hverken deltog i den sag, der gav anledning til dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140), som part eller som vidne, at Parlamentet ikke bestred de nævnte beviser for Retten, og at han ikke blev anmodet om at fremsætte bemærkninger til disse.
- 69 Sagsøgeren har gjort gældende, at Parlamentet med urette i sin skrivelse af 8. januar 2021 påberåbte sig artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT 2018, L 295, s. 39) for at give ham afslag på aktindsigt i de beviser, han ønskede fremlagt. Retten til beskyttelse af personoplysninger er ikke absolut, men skal afvejes med andre grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. I det foreliggende tilfælde er hans ret til information støttet på 21. og 28. betragtning til og artikel 9, stk. 1 og 3, i forordning 2018/1725. Eftersom tilbagesøgningen af beløb, der er udbetalt til parlamentarisk assistance, er i offentlighedens interesse, kunne sagsøgeren få adgang til personoplysninger med henblik på at vurdere, om det var velbegrundet at tilbagesøge de pågældende beløb, og fremsætte bemærkninger til Parlamentet.
- 70 Som led i det første anbringende har sagsøgeren på samme måde anført, at han blev frataget muligheden for at fremlægge beviser med henblik på at imødegå Parlamentets argumenter. De e-mails, som blev udvekslet med den akkrediterede parlamentariske assistent fra den 22. maj 2015 til den 25. februar 2016, og som ville have gjort det muligt at føre afgørende beviser for det arbejde, som denne ydede for Parlamentet i forbindelse med hans opgaver som medlem, var blevet slettet som følge af den af Parlamentet gennemførte politik, der principielt begrænser lagringen af de nævnte e-mails til 90 dage. Sagsøgeren har anført, at denne politik blev ændret i maj 2019, og at han ikke blev oplyst herom, og han har desuden gjort gældende, at han ikke kunne anmodes om at lagre sine egne e-mails, da han ikke ejede disse, således som det fremgår af artikel 17 og artikel 18, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) og af reglerne for Parlamentets sekretariats adgang til e-mailsystemet og anvendelsen heraf, som godkendt af Parlamentets generalsekretær den 19. februar 2018. Han har ligeledes anført, at en sådan lagring ville være i strid med fortrolighedsforpligtelserne og udgøre en tilsidesættelse af oplysningernes sikkerhed.
- 71 Som led i det første anbringende har sagsøgeren endvidere udtrykt tvivl om Parlamentets gældende politik om lagring af e-mails, henset til 22. betragtning til forordning 2018/1725, idet denne institution ved gennemførelsen af denne politik ikke har taget hensyn til medlemmernes behov for at kunne forsvare sig mod eventuelle klager, de måtte blive foreholdt.

72 Parlamentet har gjort gældende, at argumentationen skal afvises, og at den er ugrundet.

a) Formaliteten med hensyn til sagsøgerens argumentation, for så vidt som den vedrører skrivelsen af 8. januar 2021

73 Parlamentet har gjort gældende, at sagsøgerens argumentation er fremsat for sent med hensyn til skrivelsen af 8. januar 2021. Sagsøgeren kan ikke med sit søgsmål med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse og debetnotaen rejse tvivl om det svar, som generaldirektøren for økonomi afgav i sin skrivelse af 8. januar 2021, eftersom den frist på to måneder, der er fastsat i artikel 263, stk. 6, TEUF, er udløbet.

74 Det skal i denne henseende bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at kun foranstaltninger, som har retligt bindende virkninger, der kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, udgør retsakter, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål som omhandlet i artikel 263 TEUF (dom af 11.11.1981, IBM mod Kommissionen, 60/81, EU:C:1981:264, præmis 9; jf. ligeledes kendelse af 16.6.2021, Green Power Technologies mod Kommissionen og Entreprise commune ECSEL, T-533/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:375, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

75 Retsakter eller afgørelser, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, navnlig sådanne, som afslutter en intern procedure, kan principielt kun anfægtes, hvis det drejer sig om foranstaltninger, som definitivt fastlægger institutionens standpunkt som afslutning på denne procedure, modsat forberedende akter til den endelige afgørelse. Kun i forbindelse med et søgsmål anlagt til prøvelse af en afgørelse truffet som afslutning på denne procedure kan sagsøgeren gennem en indsigelse påberåbe sig, at sådanne forberedende akter er ulovlige (dom af 11.11.1981, IBM mod Kommissionen, 60/81, EU:C:1981:264, præmis 10; jf. ligeledes kendelse af 20.1.2021, ZU/SEAE, C-266/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:42, præmis 12 og den deri nævnte retspraksis).

76 I det foreliggende tilfælde er annullationssøgsmålet, henset til, at det i præmis 42 ovenfor blev fastslået, at det delvist er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse, rettet mod den afgørelse, hvorved Parlamentets generalsekretær anordnede tilbagesøgning af 50 754,54 EUR fra sagsøgeren, og den efterfølgende debetnota, som udgør afslutningen af tilbagesøgningsproceduren og dermed de bebyrdende retsakter, mod hvilke søgsmålet er anlagt.

77 Som led i den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse og debetnotaen, anmodede sagsøgeren, således som det er anført i præmis 13, 14 og 17 ovenfor, Parlamentet om at fremlægge de dokumenter, som fandtes nødvendige for at godtgøre, at den akkrediterede parlamentariske assistent faktisk havde udført opgaver som akkrediteret parlamentarisk assistent i perioden fra den 22. maj 2015 til den 22. november 2016.

78 På denne baggrund indgår svaret på denne anmodning, der fremgår af skrivelsen af 8. januar 2021, i rammerne for proceduren for tilbagesøgning af de uberettiget udbetalte beløb og kunne påvirke afslutningen af nævnte procedure.

79 I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 75 ovenfor, står det således sagsøgeren frit for som led i nærværende søgsmål at påberåbe sig de uregelmæssigheder, som han mener, at skrivelsen af 8. januar 2021 er behæftet med.

80 Sagsøgerens argumentation om skrivelsen af 8. januar 2021 skal dermed anses for at kunne antages til realitetsbehandling.

b) Rigtigheden af sagsøgerens argumentation

- 81 I henhold til artikel 41, stk. 2, litra a), i chartret om grundlæggende rettigheder indebærer retten til en god forvaltning bl.a. retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning over for ham eller hende, som måtte berøre vedkommende negativt.
- 82 I forbindelse med procedurer vedrørende tilbagesøgning af uberettiget udbetalte beløb i henhold til gennemførelsesbestemmelserne er retten til at blive hørt navnlig sikret ved disse bestemmelsers artikel 68, stk. 2, hvori bestemmes, at det pågældende medlem høres, inden der vedtages en afgørelse på området.
- 83 Det følger af fast retspraksis, at retten til at blive hørt garanterer enhver muligheden for på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tilkendegive sit synspunkt under den administrative procedure, og inden der træffes nogen afgørelse, som kan berøre vedkommendes interesser negativt (jf. dom af 4.4.2019, OZ mod EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).
- 84 For at afgøre, om disse regler er blevet overholdt i den foreliggende sag, skal de skridt, som parterne foretog under den administrative procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse og debetnotaen, fastlægges.
- 85 I denne sag anmodede Parlamentets generalsekretær ved skrivelse af 3. september 2020 – efter at have anført begrundelsen for at indlede den omhandlede tilbagesøgningsprocedure – sagsøgeren om at godtgøre, at den akkrediterede parlamentariske assistent havde udøvet hvervet som akkrediteret parlamentarisk assistent fra den 22. maj 2015 til den 22. november 2016.
- 86 På dette tidspunkt rådede sagsøgeren imidlertid ikke længere over de e-mails, som han havde udvekslet med den akkrediterede parlamentariske assistent i perioden fra den 22. maj 2015 til den 25. februar 2016, der kunne udgøre det afgørende bevis, som Parlamentets generalsekretær havde anmodet om. Disse e-mails var nemlig blevet slettet som følge af Parlamentets politik vedrørende lagring af e-mails. I medfør af denne politik slettes e-mails i mapperne »Inbox«, »Sent Items«, »Deleted Items«, »Junk E-mail« og »Drafts« i princippet efter 90 dage.
- 87 For at kunne fremlægge de ønskede beviser anmodede sagsøgeren derfor ved e-mails af 4. august, 22. september og 20. november 2020 Parlamentet om at meddele ham forskellige dokumenter:
- rapporten på litauisk af forligsproceduren mellem ham og den akkrediterede parlamentariske assistent
 - en kopi af »alle e-mails for 2015, 2016 og 2019«
 - en kopi af hans korrespondance med Parlamentets repræsentanter vedrørende den akkrediterede parlamentariske assistents arbejde
 - de fuldstændige sagsakter i den sag, der gav anledning til dom 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140)
 - den akkrediterede parlamentariske assistents personlige aktmappe (alle dokumenter vedrørende hans ansættelse og arbejde), herunder oplysninger om hvor mange gange Parlamentet var blevet anmodet om at beskytte denne akkrediterede parlamentariske

assistent, og oplysninger fra hans fremmøde udledt af hans adgangskort til Parlamentet (jf. præmis 13, 14 og 17 ovenfor).

- 88 Parlamentet efterkom den første anmodning og tilsendte sagsøgeren den pågældende rapport. Anmodningerne om de andre kategorier af dokumenter blev derimod afvist, undtaget dokumenterne vedrørende ophøret af den akkrediterede parlamentariske assistents kontrakt, som blev fremsendt ved e-mail af 27. oktober 2020 (jf. præmis 15 ovenfor). Som det fremgår af sagsakterne, skete afvisningen den 8. januar 2021, dvs. fem måneder efter sagsøgerens første anmodning.
- 89 Det skal i denne henseende bemærkes, at det følger af de bevisregler, som er omtalt i præmis 49-53 ovenfor, at når der er tvivl om, hvorvidt omkostningerne til parlamentarisk assistance til fordel for en akkrediteret parlamentarisk assistent er anvendt lovligt, påhviler det medlemmet at godtgøre, at denne akkrediterede parlamentariske assistent arbejdede for den pågældende i forbindelse med vedkommendes parlamentariske mandat i hele den periode, hvor disse omkostninger blev betalt.
- 90 Når medlemmet anmodes om at fremlægge dette bevis, skal vedkommende inden for den fastsatte frist meddele Parlamentet de oplysninger, som den pågældende råder over. Hvis andre oplysninger er relevante, kan medlemmet anmode Unionens institutioner, organer og kontorer, som råder over disse, om at fremlægge dem i medfør af retten til at blive hørt, for så vidt som oplysningerne vedrører oplysninger, der er nødvendige for, at den pågældende på en hensigtsmæssig og effektiv måde kan fremsætte bemærkninger til den påtænkte tilbagesøgningsforanstaltning. Når Parlamentet modtager en sådan anmodning, kan det ikke afvise at fremlægge de ønskede oplysninger, idet det herved ville tilsidesætte retten til at blive hørt, medmindre det anfører en berettiget begrundelse til støtte for en denne afvisning, henset til dels omstændighederne i den foreliggende sag, dels de regler, der finder anvendelse.
- 91 Det skal derfor undersøges, om den begrundelse, som Parlamentet angav i sin skrivelse af 8. januar 2021, for ikke at meddele de af sagsøgeren ønskede oplysninger, er berettiget.

1) Parlamentets begrundelse for at afvise sagsøgerens anmodning om at få meddelt »alle e-mails for 2015, 2016 og 2019« og hans korrespondance med Parlamentets kompetente tjenester vedrørende den akkrediterede parlamentariske assistents arbejde

- 92 Som det fremgår af præmis 88 ovenfor, afviste Parlamentet sagsøgerens anmodning om at få meddelt »e-mails for 2015, 2016 og 2019« og sin korrespondance med tjenesterne vedrørende den akkrediterede parlamentariske assistents arbejde med den begrundelse, at lagringen af elektroniske beskeder i medfør af Parlamentets politik var begrænset til 90 dage og undtagelsesvis et år. Parlamentet tilføjede, at det kunne meddele e-mails efter 2019, men at de ikke var relevante, eftersom de ikke vedrørte den periode, hvor den akkrediterede parlamentariske assistent angiveligt arbejdede for sagsøgeren.
- 93 Det skal i denne henseende bemærkes, at hver institution tilrettelægger sit arbejde under overholdelse af de regler, som finder anvendelse på denne, og som den kan fastsætte. I det foreliggende tilfælde kunne Parlamentet i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, begrænse perioden for lagring af medlemmernes e-mails ved at give dem tilladelse til at gemme disse e-mails i personlige mapper. Det skal imidlertid afgøres, om denne politik i det foreliggende tilfælde blev gennemført således, at det sikres, at retten til at blive hørt, der, således som den er

fastlagt i præmis 83 ovenfor, gælder for EU-institutionerne, overholdes i alle situationer, hvor institutionerne påtænker at vedtage en retsakt, der kan være bebyrdende, når betingelserne for dens anvendelse er opfyldt i henhold til artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder.

94 I denne henseende bemærkes i det foreliggende tilfælde følgende:

- Den akkrediterede parlamentariske assistent blev ansat den 22. maj 2015.
- I december 2015 konstaterede sagsøgeren, at kvaliteten af den akkrediterede parlamentariske assistents arbejde blev ringere.
- Den 25. februar 2016 anmodede sagsøgeren Parlamentet om at indlede en procedure for afskedigelse af den akkrediterede parlamentariske assistent, bl.a. med den begrundelse, at denne assistent ikke havde overholdt reglerne vedrørende tilladelse til udøvelse af ekstern virksomhed, og at vedkommende havde været fraværende uden gyldig grund.
- Den 24. juni 2016 meddelte Parlamentet den akkrediterede parlamentariske assistent afgørelsen om at opsiges kontrakten som følge af brud på tillidsforholdet, idet han ikke havde overholdt reglerne for tilladelse til at udøve ekstern virksomhed.
- Den 14. april 2017 anlagde den akkrediterede parlamentariske assistent et annulationssøgsmål ved Retten til prøvelse af afgørelsen om opsigelse.
- Den 8. juni og dernæst den 3. september 2020 underrettede Parlamentet sagsøgeren om indledningen af en procedure for tilbagesøgning af de beløb, der var blevet udbetalt til den akkrediterede parlamentariske assistent.

95 Det fremgår af denne rækkefølge, at Parlamentet fra begyndelsen af 2016 havde haft kendskab til en konflikt mellem sagsøgeren og den akkrediterede parlamentariske assistent vedrørende spørgsmålet, om sidstnævnte eventuelt udførte sine opgaver for sagsøgeren under overholdelse af reglerne for parlamentarisk assistance. I en sådan situation, hvor Unionens offentlige midler var udsat for en risiko, skulle Parlamentet således sikre lagring af e-mails, der kunne godtgøre den præcise art af den akkrediterede parlamentariske assistents aktiviteter under afviklingen af afskedigelsesproceduren, og – såfremt denne procedure gav anledning til andre retslige eller administrative procedurer – så længe disse andre procedurer verserede.

96 Det skal i denne henseende bemærkes, at generaldirektøren for økonomi i skrivelsen af 8. januar 2021 meddelte sagsøgeren, at Parlamentet undtagelsesvist havde mulighed for at gendanne e-mails i en periode på et år.

97 Endvidere bestemmer artikel 5 i reglerne for Parlamentets sekretariats adgang til e-mailsystemet og anvendelsen heraf, som godkendt den 19. februar 2018, at når ansættelsen for en af Parlamentets tjenestemænd eller ansatte ophører, kan perioden for lagring af disse e-mails være længere end tre måneder, når de er genstand for en »administrativ undersøgelse, en klage eller en retslig procedure«.

98 Parlamentet har anført, at det tilkommer medlemmerne at lagre deres e-mails efter udløbet af denne periode. Med henblik herpå opfordres medlemmerne til selv at oprette personlige mapper til at arkivere deres e-mails i ubegrænset tid. Ifølge Parlamentet har denne opfordring været

genstand for tre meddelelser til medlemmerne, første gang den 14. juni 2014, anden gang den 13. oktober 2014 og tredje gang den 30. marts 2015. På trods af disse meddelelser foretog sagsøgeren ikke personlig arkivering af sine e-mails.

- 99 Parlamentets argument kan ikke tiltrædes.
- 100 Muligheden for at foretage personlig arkivering kan ikke bevirke, at Parlamentet fritages for pligten til at sikre lagring af alle e-mails, der er relevante med henblik på at godtgøre, at en akkrediteret parlamentarisk assistent i overensstemmelse med de regler, som institutionen har pålagt sig selv, har udøvet sine opgaver effektivt og udelukkende for det medlem, som den pågældende er tilknyttet, i direkte forbindelse med dennes mandat.
- 101 Denne mulighed kan heller ikke fritage Parlamentet fra forpligtelsen til at meddele de således lagrede e-mails, når det i henhold til retten til at blive hørt, som er af grundlæggende karakter i Unionens retsorden, anmodes herom af det berørte medlem, der som i det foreliggende tilfælde er genstand for en tilbagesøgningsprocedure som følge af uretmæssig brug af omkostninger til parlamentarisk assistance.
- 102 Parlamentet har som svar til sagsøgeren, der i det væsentlige har gjort gældende, at han først blev underrettet om denne institutions politik om lagring af e-mails den 8. januar 2021, endvidere ikke påvist, at de meddelelser, der er omtalt i præmis 98 ovenfor, var blevet bragt til sagsøgerens kendskab. Meddelelsen af 14. juni 2014 fra Generaldirektorat (GD) for Innovation og Teknologisk Støtte blev således sendt til »nyansatte«, i hvilken gruppe sagsøgeren ikke indgik på dette tidspunkt, eftersom han, som det fremgår af præmis 2 ovenfor, havde været medlem siden [fortroligt]. Meddelelsen af 13. oktober 2014 blev sendt af GD for Innovation og Teknologisk Støtte til direktoratet selv, uden at Parlamentet, som er blevet adspurgt herom som led i en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, har kunnet fremlægge en liste over meddelelsens modtagere. Det forholder sig på samme måde med meddelelsen af 30. marts 2015, som for sin del blev afsendt af »ITEC Service Desk« for medlemmerne.
- 103 Hvad angår sagsøgerens korrespondance med Parlamentets kompetente tjenester vedrørende den akkrediterede parlamentariske assistents arbejde, som ikke fremgik af disse e-mails, skal det fastslås, at Parlamentet i skrivelsen af 8. januar 2021 ikke angav nogen specifik begrundelse for dets afslag på at fremsende korrespondancen til sagsøgeren.
- 104 Af denne grund kan Parlamentets begrundelse for at afvise sagsøgerens anmodning om at få meddelt »alle e-mails for 2015, 2016 og 2019« og hans korrespondance med Parlamentets kompetente tjenester vedrørende den akkrediterede parlamentariske assistents arbejde ikke anses for at være underbygget.

2) De af Parlamentet anførte grunde for at afvise sagsøgerens anmodning om den akkrediterede parlamentariske assistents »personlige aktmappe« (alle dokumenter vedrørende hans ansættelse og arbejde), herunder oplysninger om, hvor mange gange Parlamentet var blevet anmodet om at beskytte denne akkrediterede parlamentariske assistent, og oplysninger om hans fremmøde, som kunne udledes af hans adgangskort til Parlamentet

- 105 Ved skrivelsen af 8. januar 2021 afviste Parlamentet at meddele sagsøgeren den akkrediterede parlamentariske assistents »personlige aktmappe« (alle dokumenter vedrørende hans ansættelse og arbejde), herunder oplysninger om, hvor mange gange Parlamentet var blevet anmodet om at beskytte denne akkrediterede parlamentariske assistent, og oplysninger om hans fremmøde

udledt af hans adgangskort til Parlamentet, med den begrundelse, at fremsendelsen af disse oplysninger var i strid med for det første forordning 2018/1725 og for det andet vedtægtens artikel 26.

- 106 Med hensyn til oplysningerne om Generaldirektoratet (GD) for Sikkerhed og Beskyttelse meddelte generaldirektøren for økonomi sagsøgeren, at Parlamentets sikkerhedsfolks interventioner ikke var genstand for officiel registrering, og at oplysningerne om adgangskort maksimalt blev lagret i fire måneder.

i) Begrundelsen vedrørende forordning 2018/1725

- 107 I skrivelsen af 8. januar 2021 indikerede Parlamentet, at de af sagsøgeren ønskede oplysninger udgjorde personoplysninger som omhandlet i forordning 2018/1725, og at sagsøgeren ikke havde gjort gældende, at disse oplysninger var nødvendige for enten at udføre en opgave i offentlighedens interesse, eller som henhørte under offentlig myndighedsudøvelse, eller for gennemføre et formål af almen interesse, således som det er tilladt i medfør af nævnte forordnings artikel 9.

- 108 I svarskriftet har Parlamentet tilføjet, at når sagsøgeren anmodede om aktindsigt i den akkrediterede parlamentariske assistents »personlige aktmappe«, var det for at undgå at tilbagebetale vedkommende de omkostninger til parlamentarisk assistance, som kunne blive opkrævet fra sagsøgeren ved afslutningen af tilbagesøgningsproceduren, og således for at tjene sin personlige interesse. På denne baggrund har Parlamentet anført, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig en offentlig interesse som omhandlet i artikel 9 i forordning 2018/1725.

- 109 Det skal i denne henseende bemærkes, at artikel 9, stk. 1, i forordning 2018/1725 har følgende ordlyd:

»1. Uden at det berører artikel 4-6 og 10, fremsendes personoplysninger kun til andre modtagere, der er etableret i Unionen, end Unionens institutioner og organer, hvis:

- a) modtageren godtgør, at oplysningerne er nødvendige af hensyn til udførelse af en opgave, der udføres i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som modtageren har fået pålagt, eller
- b) modtageren godtgør, at fremsendelsen af oplysningerne er nødvendig til et specifikt formål i samfundets interesse, og den dataansvarlige, hvis der er nogen grund til at formode, at oplysningerne vil skade den registreredes legitime interesser, efter påviseligt at have afvejet de forskellige berørte interesser mod hinanden, fastslår, at fremsendelsen af personoplysningerne står i et rimeligt forhold til det specifikke mål.

[...]«

- 110 Det er korrekt, at eftersom de af sagsøgeren ønskede oplysninger skulle tjene til dennes forsvar i forbindelse med tilbagesøgningsproceduren, kunne de ikke anses for at være »nødvendige af hensyn til udførelse af en opgave, der udføres i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som modtageren har fået pålagt«, som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra a), i forordning 2018/1725.

- 111 Af samme grund kan fremsendelsen af de nævnte oplysninger til sagsøgeren ikke anses for at være »nødvendig til et specifikt formål i samfundets interesse« som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra b), i forordning 2018/1725.
- 112 Det fremgår imidlertid af sagsakterne, at den anmodning om bemærkninger, som Parlamentet den 3. september 2020 tilsendte sagsøgeren med henblik på at give ham mulighed for at udøve sin ret til at blive hørt, i denne sag var støttet på oplysninger, som denne institution rådede over, uden at sagsøgeren i givet fald havde kendskab hertil, eller på oplysninger, som sagsøgeren havde kendskab til, da han var den akkrediterede parlamentariske assistents hierarkiske overordnede, men som han ikke længere råder over.
- 113 Henset til den betydning, som retten til at blive hørt er tillagt i Unionens retsorden, kan den omstændighed, at sådanne oplysninger fremgår af den akkrediterede parlamentariske assistents »personlige aktmappe«, ikke som sådan være til hinder for, at oplysningerne meddeles sagsøgeren for at give ham mulighed for, således som det kræves i henhold til retspraksis, at fremsætte bemærkninger på en hensigtsmæssig og effektiv måde som led i udøvelsen af denne rettighed.
- 114 Retten til beskyttelse af personoplysninger er nemlig ikke en absolut rettighed, men skal ses i sammenhæng med sin funktion i samfundet og i denne forbindelse afvejes i forhold til andre grundlæggende rettigheder som led i et skridt, hvorved hver involveret rettighed, henset til de faktiske omstændigheder i sagen, placeres, hvor det tilkommer denne i Unionens retsorden i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.
- 115 EU-lovgiver fremhævede behovet for at sikre en sådan afvejning mellem beskyttelsen af personoplysninger og andre grundlæggende rettigheder, der er anerkendt i denne retsorden, i fjerde betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).
- 116 Forordning 2018/1725 »svarer til« forordning 2016/679 hvad angår den beskyttelse af personoplysninger, som skal ydes af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer (jf. femte betragtning til forordning 2018/1725).
- 117 I denne sammenhæng kan det ikke tiltrædes, at Parlamentet kunne opfordre sagsøgeren til på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tage stilling til oplysninger, der eventuelt fremgik af den akkrediterede parlamentariske assistents aktmappe, uden at give ham aktindsigt i disse oplysninger, efter at det havde foretaget en afvejning af på den ene side den akkrediterede parlamentariske assistents interesse i, at vedkommendes oplysninger ikke videregives til tredjemand, og på den anden side sagsøgerens interesse i at kunne fremsætte bemærkninger på en hensigtsmæssig og effektiv måde som led i tilbagesøgningsproceduren mod ham.
- 118 Det skal fastslås, at Parlamentet i det foreliggende tilfælde ikke foretog et sådant skridt.

ii) Grunden vedrørende vedtægtens artikel 26

- 119 I skrivelsen af 8. januar 2021 anførte Parlamentet, at den akkrediterede parlamentariske assistents »personlige aktmappe« var fortrolig og ikke kunne fremsendes i henhold til vedtægtens artikel 26.

- 120 Det skal i denne henseende bemærkes, at det følger af ordlyden af denne bestemmelse, der i medfør af ansættelsesvilkårenes artikel 127 finder analog anvendelse på parlamentariske assistenter, at den kun vedrører »[a]kterne vedrørende den enkelte« tjenestemand og ansatte, som skal omfatte »[s]amtlige dokumenter, der vedrører [deres] tjenesteforhold samt enhver bedømmelse af [deres] kvalifikationer, indsats eller adfærd«, og »tjenestemandens [eller den ansattes] bemærkninger til disse dokumenter«.
- 121 Det skal fastslås, at de omhandlede akters fortrolighed ikke kan gøres gældende i forhold til sagsøgeren, der i øvrigt er ophavsmand til visse af de pågældende dokumenter som den akkrediterede parlamentariske assistents hierarkiske overordnede, i det omfang akterne er nødvendige med henblik på sagsøgerens udøvelse af retten til at blive hørt.
- 122 I det foreliggende tilfælde tog Parlamentet, idet det støttede sig på vedtægtens artikel 26, med urette ikke hensyn til sagsøgerens interesse i at få aktindsigt i visse akter i den akkrediterede parlamentariske assistents personlige aktmappe med henblik på at kunne fremsætte sine bemærkninger på en hensigtsmæssig og effektiv måde under den tilbagesøgningsprocedure, der var indledt i forhold til ham.

iii) Den særlige grund vedrørende de oplysninger, som GD Sikkerhed og Beskyttelse rådede over

- 123 Hvad angår den grund vedrørende oplysningerne om den akkrediterede parlamentariske assistents adgangskort, som er omtalt i præmis 106 ovenfor, skal det føjes til ovenstående betragtninger, at Parlamentet af grunde, der svarer til de i præmis 100 og 101 ovenfor anførte, skulle træffe de nødvendige foranstaltninger for, at GD Sikkerhed og Beskyttelse lagrede oplysningerne i en periode på mere end fire måneder, eftersom afskedigelsen af den akkrediterede parlamentariske assistent havde givet anledning til en retslig procedure, og der var indledt en procedure for tilbagesøgning af udgifter til parlamentarisk assistance i forhold til det medlem, for hvem Parlamentet havde ansat denne akkrediterede parlamentariske assistent.
- 124 Af disse årsager kan de af Parlamentet anførte grunde for at afvise sagsøgerens anmodning om den akkrediterede parlamentariske assistents »personlige aktmappe« (alle dokumenter vedrørende hans ansættelse og arbejde), herunder oplysninger om, hvor mange gange Parlamentet var blevet anmodet om at beskytte denne akkrediterede parlamentariske assistent, og oplysninger om hans fremmøde, som kunne udledes af hans adgangskort til Parlamentet, ikke anses for at være velbegrundede.

3) De af Parlamentet anførte grunde for at afvise sagsøgerens anmodning vedrørende akterne i den sag, der gav anledning til dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17)

- 125 I skrivelsen af 8. januar 2021 afviste Parlamentet sagsøgerens anmodning om sagsakterne vedrørende den sag, der gav anledning til dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140), med den begrundelse, at denne anmodning var i strid med artikel 9 i forordning 2018/1725, og at den akkrediterede parlamentariske assistent var blevet indrømmet anonymitet som led i sagen for Retten.
- 126 Med hensyn til den grund, der vedrører artikel 9 i forordning 2018/1725, henvises til præmis 112-118 ovenfor.

- 127 Hvad angår den omstændighed, at Retten havde indrømmet den akkrediterede parlamentariske assistent anonymitet i den sag, der gav anledning til dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140), skal det bemærkes, at det fremgår af procesreglementets artikel 66, at anonymiteten tilsigter at udelade navnet på parterne i tvisten eller på tredjemænd, der er nævnt i den pågældende sag, samt enhver anden oplysning, der fremgår af de dokumenter, der vedrører sagen, og som offentligheden har adgang til.
- 128 Den af Retten indrømmede anonymitet vedrører derimod ikke fortroligheden af oplysninger, som var blevet føjet til akterne i nævnte sag uden for rammerne herfor som led i forholdet mellem parterne og tredjemand.
- 129 I modsætning til, hvad Parlamentet har gjort gældende, forbød Rettens afgørelse om anonymitet følgelig ikke Parlamentet i skrivelsen af 8. januar 2021 at meddele sagsøgeren de akter, som var udvekslet i dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, EU:T:2019:140), og som kunne være relevante med henblik på sagsøgerens udøvelse af sin ret til at blive hørt.

c) Konklusion

- 130 Af de ovenfor anførte grunde skal det endelig fastslås, at den begrundelse, som Parlamentet anførte i skrivelsen af 8. januar 2021, ikke var underbygget og var utilstrækkelig.
- 131 Eftersom Parlamentet ikke gav en korrekt begrundelse for sin afvisning af at meddele sagsøgeren de dokumenter, som denne havde anmodet om, og som kunne give ham mulighed for at udøve den ret til at blive hørt på en hensigtsmæssig og effektiv måde, som er sikret ved artikel 41, stk. 2, litra a), i chartret om grundlæggende rettigheder, under den procedure for tilbagesøgning af de beløb, som han havde fået udbetalt til parlamentarisk assistance, der var blevet indledt i forhold til ham den 3. september 2020, kan det ikke udelukkes, at sagsøgeren er blevet frataget en chance for at sikre sit forsvar bedre, hvilket uundgåeligt har påvirket indholdet af den anfægtede afgørelse (jf. i denne retning dom af 16.1.2019, Kommissionen mod United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, præmis 56, af 4.4.2019, OZ/BEI, C-558/17 P, EU:C:2019:289, præmis 77 og 78, og af 25.6.2020, HF mod Parlamentet, C-570/18 P, EU:C:2020:490, præmis 73).
- 132 På denne baggrund skal det andet anbringende om en tilsidesættelse af retten til at blive hørt tages til følge.
- 133 Følgelig annulleres den anfægtede afgørelse og debetnotaen, for så vidt som disse vedrører vederlag, sociale omkostninger og rejseudgifter i tilknytning til den parlamentariske assistents ansættelse i perioden fra den 22. maj 2015 til den 31. marts 2016, uden at det er fornødent at undersøge de øvrige argumenter, der er fremført inden for rammerne af det andet anbringende, og det tredje til det femte anbringende samt formaliteten med hensyn til de beviser, som sagsøgeren har fremlagt den 22. november 2022, og hans anmodning om foranstaltninger med henblik på bevisoptagelse.

IV. Sagsomkostninger

- 134 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 137 er Retten endvidere frit stillet i sin afgørelse om sagsomkostningerne, hvis det er ufornuddent at træffe afgørelse.

- 135 I det foreliggende tilfælde besluttet det, henset til sagsøgerens påstande og under hensyntagen til de betragtninger, der har foranlediget Retten til at fastslå, at det er delvist ufornuddent at træffe afgørelse, at Parlamentet betaler samtlige sagsomkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Udvidede Afdeling):

- 1) **Det er ufornuddent at træffe afgørelse i annulationssøgsmålet, for så vidt som dette for det første er rettet mod Europa-Parlamentets generalsekretærs afgørelse af 16. marts 2021 om en fordring i forhold til TC på et beløb, som var blevet uberettiget udbetalt i form af assistentgodtgørelse, og om påbud om tilbagebetaling heraf og for det andet debetnota nr. 7010000523 af 31. marts 2021, for så vidt som disse vedrører vederlag, sociale omkostninger og rejseudgifter i tilknytning til A's ansættelse i perioden fra den 1. april til den 22. november 2016, for 28 083,67 EUR.**
- 2) **Parlamentets generalsekretærs afgørelse af 16. marts 2021 og debetnota nr. 7010000523 af 31. marts 2021 annulleres, for så vidt som disse anordner tilbagesøgning fra TC af vederlag, sociale omkostninger og rejseudgifter i tilknytning til A's ansættelse i perioden fra den 22. maj 2015 til den 31. marts 2016 for 50 754,54 EUR.**
- 3) **Parlamentet betaler sagsomkostningerne.**

Gervasoni

Madise

Nihoul

Frendo

Martín y Pérez de Nanclares

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. juni 2023.

Underskrifter